

slag, der gik ud paa, at der skulde være tegnet 1 Million Rd. Jeg antager, at Meningen med dette „være anmeldt“ maa her i dette Tilfælde være ensbetydende paa en Maade med „indtegnet“; det vil sige, at Foreningen kan ikke komme til at træde i Kraft, medmindre dette Betsløb er anmeldt. Man bliver nødt til at holde sig til Ordene og kan ikke sige, at det er indtegnet til Forsikring, fordi det er ulovligt at have forsikret paa to Steder, og man kan ikke forlange, at Nogen skal gaa ud af en Forsikringsforening, fordi han har i Sinds, at gaa ind i en anden; det er nødvendigt, at man har forsikret sig i Overgangstidspunktet; naar man gaar ud af den ene, maa man umiddelbart gaa ind i den anden, naar man vil være sikker mod Brandfare. Altsaa mener jeg, at man er nødt til at benytte Udtrykket „anmeldt“, men ikke i den Mening, at det skal være Anmeldelse paa kvantvis, men en saadan, som virkelig har en Betydning, og jeg vil da ogsaa gjerne spørge, hvorfor skulde Nogen melde sig til at gaa ind i en saadan Forening, naar det ikke var hans Hensigt at gaa ind i den? Naar man vil gjøre til Betingelse, at der forud skal være indtegnet bindende et vist Betsløb, vil det forhindre den frie Bevægelse med Hensyn til den Art af Foreningsfrihed og medføre betydelige Vanskeligheder, som efter min Mening ere aldeles unyttige og overflødige, da denne Foreningsfrihed ikke kan komme Nogensomhelst til Stude. Jeg vilde forøvrigt have anset det for heldigt, om denne Forhandling først var kommen til at foreligge, efter at et Udvalg havde behandlet Sagen, fordi der jo er mange smaa Ting her, der ikke ere vigtige, men som det er altsor vidtløftigt at komme ind paa ved en saadan Sags første Behandling her i Thinget, og Forhandlingen deraf heller ikke har den praktiske Betydning, som naar der foreligger en Betænkning, hvortil man kan støtte sig. Jeg vil dog endnu sige, at det kan gjerne være, at Udviklingen her kan blive en saadan, at det kan blive lige saa nødvendigt her som andet Steds, at man faar Statens Indgriben i denne Slags Forhold; men man maa jo lægge Mærke til, at Forholdene her, som de have vist sig paa et lignende Øbet, have ikke været af den Art, at de kunne siges at have gjort et saadant Tilfyn nødvendigt, og naar dette ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at de, der holde med det ærede Medlem deri, at det er ønskeligt, at Foreningsfriheden kunde bevæge sig ganske uden Indgriben af Regjeringen, maatte ønske, at man ikke tog slige Forholdsregler, før det viste sig nødvendigt. Der maatte efter min Mening først et Misbrug til, før man gik ind paa at blande Regjeringen ind i det, som Borgerne meget godt selv kunne bestyre for deres eget Vedkommende, og hvori de jo have deres store Interesse. Dernaest vil jeg sige, at man maa lægge Mærke til, at i disse Selfabrer er der en offentlig Kontrol i Form af en Generalforsamling, foruden at Selfabrerne lade deres Regn-

skaber revidere o. s. v. Man maa jo dog antage, at Folk i Landet ere saa oplyste, at de nok selv kunne se til, om de ere tjente med at være i en saadan Forening eller ikke. Jeg kan af Erfaring sige, at der er en stor Opmærksomhed for den Slags Foreningers Anliggender hos de Vedkommende, og der har altsaa slet ikke vist sig nogen Nødvendighed for en Indgriben fra Regjeringens Side i saa Henseende. Med disse Ord skal jeg slutte mig til Forslaget og anbefale dets videre Fremme.

Alberti: Uagtet de mange Betæneligheder, som den ærede første Læser (Hindenburg) havde ved dette Forslag, har jeg dog det Naab, at det vil passere Folkethinget uden store Vanskeligheder. Jeg vilde derfor have indskrænket mig særdeles i min Omtale af Lovforslaget; men den ærede første Læses Bemærkninger nøde mig til at være noget omstændeligere. Spørgsmaalet om private Brandforsikringsforeninger har ofte i forskellige Stiktelser været paa Dagsordenen heri Folkethinget. Det Lovforslag, som jeg her har været med til at fremlægge, er en Gang vedtaget her i denne Sal efter tre Forhandlinger, og den Gang var Forslagets Ordspører og første Læser vor nuværende Conscilspræsident. Jeg tror derfor, at Forslaget er vel drøftet. Var der Grund til at komme med dette Forslag i 1859, er der saameget mere Grund til at komme med det i 1874, efter at den almindelige Brandforsikringsforening for Landbygninger er aldeles udfordret af sin Forbindelse med Staten, og efter at der ved denne Udfordring er givet en aaben og jevn Mark til Konkurrence for alle de Foreninger, som maatte danne sig med fornødt Lov. Det første Stød til denne Sags Behandling fremkom allerede i 1854 ved en Forespørgsel fra den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintber). Denne Forespørgsel var foranlediget ved den Utilfredshed, som den Gang havde givet sig tilkjende i den almindelige Brandforsikringsforening for Landbygninger; den blev meget velvillig imødekommet af den daværende Justitsminister, og den fremkaldte eller i alt Fald fremskyndede en meget betydningsfuld Lovgivningsakt, nemlig Loven af 4de Mars 1857, hvorved den almindelige Brandforsikringsforening for Landbygninger haabe fik faste og klassificerede Læster og en ny Representation. Denne nye Representation skulde have den Opgave at udfordre den almindelige Brandforsikringsforening fra Samkvem eller Sammenslutning med Statskassen. I 1859 blev der af den daværende Justitsminister i Landsthinget fremlagt et lille Lovforslag, som gik ud paa at bestemme den nye Representatives Omraade. Dette Forslag passerede Landsthinget; men da det kom herind i Folkethinget, blev der nedsat et Udvalg, og dette Udvalg forlod aldeles Forslaget og udtalte som Noget, der var fuldkommen og afgjort rigtigt, at der maatte gives en lige